

ind paa noget skævt. Denne Mand kan dog ikke leve hele sit Liv af at være Medhjælper; en Mand, der interesserer sig for en Sag som denne, der kræver mange særlige Evner og en særlig Uddannelse, kan ikke stoppe ved at være Medhjælper hist og her. For saa vidt man havde sagt, at man ved Ansættelse af Konsuler paa meget store Pladser vilde give dem en Konsulatssekretær, kunde jeg være enig med den foregaaende Taler. Konsulatssekretærposten vilde saa være en Forberedelse til Konsulposten. Jeg gaar nemlig ud fra, at paa store Handelspladser, der have Betydning for hele Handelens Udvikling, vil man være nødt til at have Mænd, der fuldt ud kunne ofre sig for dette Arbejde. Men nu staar man overfor det, at man, naar en Post skal besættes, ikke har modne Kræfter dertil. Der foreligger tilstrækkelige Oplysninger i saa Henseende — som vi hørte forleden af den højtærede Konseilspræsident. Derfor har man valgt den Vej at lade Vicekonsuler udnævne paa et Sted og lade dem forfremmes til Konsuler paa et andet Sted. Derved bliver Uddannelsen ikke saa fuldkommen, som den kunde være; det er heldigst, at den, der har været Vicekonsul paa et Sted, ogsaa forfremmes til Konsul paa samme Sted. Men hvorvidt Tanken om udsendte Konsuler er en Tanke, der skal bære Frugt i Fremtiden eller gaa i sin Moder igen, for at bruge et Udtryk fra daglig Tale, er jo uvist, men jeg er overbevist om, at man har gjort Ret i at slaa ind paa denne Vej. Jeg har under min Søfart i mange Aar set, hvor svagt vi ere stillede med de tilfældig valgte Konsuler i fremmede Lande, særlig i Lande, hvor Konsulen har Sager at afgøre, som ligge uden for hans Handelsvirksomhed, hvor han skal optræde som en Slags juridisk Embedsmand. Ser man f. Eks. hen til en Post, der nu er ledig, og som har været meget godt besat, i Shanghai, vil Konsulen i mange Tilfælde, saa vidt jeg skønner, hvis Forholdene ikke her fuldstændig have forandret sig, være kaldet til at optræde som Dommer, idet Eksterritorialitetsretten gøres gældende i et vidt Omfang derovre, fordi der baade er Sager, der udelukkende vedrøre de indfødte, Sager, der vedrøre udelukkende Europæerne, og Sager, der falde mellem begge Parter, hvorved der opstaar Sager, der afgøres af de saakaldte internationale Domstole. Alt dette spiller en saa stor Rolle, at den Mand, der skal beklæde en saadan Stilling, skal have For-

udsætninger, som man ikke kan forlange at finde selv hos den bedste og dygtigste Handelsmand. Han maa være et Menneske, der har saa megen juridisk Kundskab, at han kan bedømme de Sager, der forelægges ham. Jeg finder derfor, det er en god Vej, man gaar ved at søge at skaffe Konsuler, der have den Tid og de Evner, de skulle have, for fyldestgørende at kunne opfylde deres Hverv. Jeg takker altsaa den højtærede Minister, fordi Forslaget er fremkommet, og haaber, at den Bremse, der endnu er derpaa, idet der staar, „for saa vidt der ikke . . . er truffen anden Bestemmelse“, efterhaanden maa blive hævet. Saa længe den Bemærkning findes: Naar det ikke er vedtaget gennem Finansloven eller særlig Lov, at anderledes skal være Tilfældet, saa er man jo stadig udsat for at faa en Bremse, ikke saa slem som nu, men dog en Bremse, der vil være generende nok til at bevirke, at Folk betænke sig paa at gaa ind i de Stillinger. Til Slutning beder jeg ærede Medlemmer om at gennemlæse den højtærede Ministers Udtalelser forleden Dag om de mange Ansøgninger, der fremkom, og de faa blandt Ansøgerne, som fandtes skikkede til at overtage slige Poster.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg kan kun være meget tilfreds med den Vellivie, hvormed Lovforslaget er blevet modtaget i dette Ting, og jeg kan være saa meget mere tilfreds dermed, som de faldne Ytringer ere grundede paa et virkeligt Kendskab til Sagen, hvad deres eget Indhold noksom bærer Vidne om. Jeg skal, uden at gaa nøjere ind paa Enkeltheder, bl. a. bemærke, at hvad den ærede sidste Taler anførte med Hensyn til Konsulatet i Sanghai er aldeles rigtigt. Paa et Sted som Kina, hvor man selvfølgelig ikke kan undergive Evropæerne de kinesiske Domstole, ere de evropæiske Magter henviste til at lade Jurisdiktionen, altsaa Retsplejen, ikke blot i civile, men ogsaa i kriminelle Sager udøve af deres Konsuler, og det er ligeledes aldeles rigtigt og selvfølgelig, hvad den ærede sidste Taler bemærkede om, at en saadan Jurisdiktion ikke hensigtsmæssigt kan overgives til en Mand, der er ganske ukendt med Jurisprudens. Jeg skal fremhæve, at det, hvad Erfaringen ogsaa viser, ikke blot drejer sig om smaa civile Sager, men ogsaa om kriminelle Sager, og ikke blot om Bagateller som Tyverier og Bedragerier — hvis man vil kalde det for Bagateller —